

проблеми сучасної медицини. Ветеринарні науки. 2013. Випуск 2 (42). Т. 13. С. 242-245.

3. Западнюк И. П., Западнюк В. И., Захария Е. А. Лабораторные животные. Разведение, содержание, использование в эксперименте. К.: Вища школа, 1983. 383 с.

4. Європейська конвенція про захист хребетних тварин, що використовуються для експериментів або в інших наукових цілях. Страсбург, 18 берез. 1986 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/994_137

5. Фармацевтична енциклопедія. Лабораторні тварини. URL: <https://www.pharmencyclopedia.com.ua>.

УДК 636.2.09:616-008-039.1-07-08

М. М. Шліпов, здобувач вищої освіти СВО «Магістр»

Л. П. Карішева, старший викладач кафедри терапії імені професора П. І. Локеса

Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава

ПОШИРЕННЯ, ДІАГНОСТИКА ТА ЛІКУВАННЯ ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБИ ЗА ПОРУШЕННЯ ОБМІНУ РЕЧОВИН

Екологічна стабільність і матеріальний добробут громадян держави залежить від успішного існування аграрного сектору України. Одним з головних чинників соціального благополуччя населення є забезпечення його продовольчими товарами, що в усі часи були проблемою всесвітнього масштабу.

В умовах промислового ведення скотарства відбувається потужне функціональне навантаження організму тварин, його різних тканин та органів, що призводить до появи нових патологій [1].

У зв'язку з вищевикладеним у ХХІ столітті відбуваються стрімкі зміни в умовах утримання та годівлі тварин, що призводить до порушень у обміні речовин, появі патогенетично пов'язаних патологій, які за нових методів ведення молочного тваринництва часто перебігають у атиповій або латентній формі. Економічні збитки які спричиняються аліментарними патологіями, у декілька разів перевищують втрати, що заподіяні нозологічними одиницями з яскраво вираженими клінічними ознаками [2].

До аліментарних хвороб відносяться патології спричинені порушенням обміну речовин. До них відносять патології печінки, рахіт, остеодистрофія, пасовищна тетанія, післяпологова гіпокальціємія та гіпофосфатемія[3].

Дослідження тварин з ознаками патології аліментарної етіології проводились у ТОВ "Осієвське" Бернадського району Вінницької області, який знаходиться у с.Осіївка.

Основним об'єктом дослідження була велика рогата худоба.

Для проведення клінічного обстеження виділяли 4 контрольні групи тварин:

- Нетелі за 2-3 місяці до отелу.
- Сухостійні корови.
- Корови у перші три місяці лактації.
- Корови шести-семі місяців лактації.

При клінічному дослідженні тварин усіх груп з'ясовували температуру тіла, пульс та характер тонів серця, стан зубів, печінки, нирок, кісткової тканини (хвостові хребці, останні ребра).

При огляді визначали положення тіла, конституцію, будову тіла, вгодованість та загальний стан тварини.

Кров для дослідження відбирали з яремної вени до ранкової годівлі тварин, а сечу добирали при фізіологічному сечовипусканні.

Для лікування коровам внутрішньом'язово вводили гепавікел у дозі 10 мл, один раз у сім діб, триразово. Також, тваринам задавали у вигляді 1 %-ного розчину глауберову сіль у дозі 0,5 г на маси тіла, 1 раз в два дня, чотирьохразово. За тваринами впродовж досліду

проводили щоденне спостереження визначаючи апетит та загальний стан.

За тваринами першої та другої дослідних груп впродовж дослідів проводили щоденне спостереження визначаючи апетит та загальний стан. Кров для досліджень відібрали п'ять разів з інтервалом у 10 діб та проводили біохімічні та морфологічні дослідження.

На початку гематологічних досліджень були виявлені наступні зміни: вміст загального білка сироватки крові у корів обох груп був на рівні $69,89 \pm 0,45$ г/л. Застосувавши введення препаратів на 10 добу дослідження відбувалося зростання вмісту загального білка сироватки крові в обох групах до $73,6 \pm 2,1$ та $73,8 \pm 2,6$ у першій та другій відповідно; показники лужного резерву сироватки крові на початку дослідів становили $46,42 \pm 0,36$ об/%CO₂, після лікування у першій дослідній групі становив $45,24 \pm 1,24$, а у другій він продовжував знижуватися і на 60 добу дослідження становив $42,17 \pm 1,32$ об/% CO₂; показник лабільності білків сироватки крові у корів обох груп знаходився до лікування у межах $1,3 \pm 0,17$ у першій групі та $1,4 \pm 0,18$ мл у другій, на 30 добу даний показник був на рівні $1,85 \pm 0,13$ мл, на відміну від тварин другої групи $1,62 \pm 0,12$ мл.

В процесі дослідження було встановлено, що «Гепавікел» показав позитивний терапевтичний ефект.

Література

1. Внутрішні незаразні хвороби тварин: Підручник. 2-ге вид., доп. / М. О. Судаков, М. І. Цвіліховський, В. І. Береза та ін.; За ред. М. О. Судакова. К.: Мета, 2002. 352 с.
2. Орлова К.В. Внутрішні незаразні хвороби сільськогосподарських тварин/ К.В. Орлова, А.П. Пенцарський.- К.: «Вища школа», 1975. 340 с.
3. Цион Р.А. Болезни молодняка с.-х. животных М.: Сельхозгиз. 1968. 224 с.

УДК: 616-022.8(477.53-25)

О. О. Юренко, учениця 10-М класу

І. В. Зв'ягольська, учитель біології

Комунікаційний заклад «Полтавська гімназія № 6 Полтавської міської ради», м. Полтава

e- mail: oliayrenko@gmail.com

ПОШИРЕННЯ АЛЕРГІЇ У МІСТІ ПОЛТАВА

Алергія - це ненормально підвищеність реакції організму на чужорідну речовину, яка потрапила в нього будь-якими шляхами. У тварини з нормальною імунореактивністю вона просто видаляється з організму, а у алергіків сприймається як небезпечний агент (алерген), при контакті з якими виникають запальні реакції, з виділенням в крові гістаміну [1].

Алергія з'являється у разі занадто сильної реакції на певні подразники, тобто коли організм собаки сприймає прості речі на зразок пилку, як небезпечні і шкідливі. Зовні це може проявлятися як почервоніння, свербіж, корости і висип на шкірі собаки. Коли така реакція стає занадто сильною, це називається алергією. Зовні це може проявлятися як почервоніння, свербіж, корости, висип та іншими проявами на шкірі і в будь-якому місці тіла собаки [2.3].

Характерними клінічними ознаками більшості алергій є різноманітні дерматити, що різняться залежно від характеру алергічних уражень та виду тварини. Спільною ознакою є набряк шкірних покривів, почервоніння і свербіж різної інтенсивності. Іноді на уражених місцях епідермісу утворюються бульбашки. Як тільки алерген проникає в організм, імунна система починає виробляти специфічні антитіла, які здатні реагувати тільки на певний тип антигенів. Можуть виникати алергічні реакції, коли імунна система тварин починає розпізнавати деякі побутові речовини (алергени) як небезпеку для організму. Хоча ці алергени нормальні для оточення і є безпечними для більшості тварин. Алергія здатна виникнути під час вдихання алергену, проковтування або за контакту зі шкірою собаки, внаслідок чого можуть виникнути різні травні, шкірні та респіраторні прояви [4].